

SOLEMNITAT DE SANT JOAN BAPTISTA
Homilia del P. Joan Carles Elvira, prior de Montserrat
24 de juny de 2007
Is 49: 1-6; Ac 13: 22-26; Lc 1: 57-60.80

Quan contemplo la realitat del nostre món, germans i germanes, res no m'omple tant d'esperança com el fet de constatar que Déu continua irrompent en la vida de les persones per transformar-les. Parlo, és clar, del Déu de la Bíblia, que surt a l'encontre de l'home per iniciar amb ell una història d'amor. Sovint és molt temps després que la persona cridada comprèn el que ha passat: *Has penetrat els meus secrets, Senyor, i em coneixes, m'has teixit en les entranyes de la mare, és meravellosa la teva obra...* Amb els anys, el creient aprèn a discernir en la pròpia vida els signes de l'acció de Déu. A la llum de la Bíblia, doncs, tot el sentit de l'existència humana es concentra en implicar-se decididament en aquesta relació d'amor interpersonal amb Déu.

Però en algunes persones aquesta relació té una intensitat especial. És el cas dels profetes. En ells la crida va estretament lligada a l'escolta de la paraula de Déu i al compliment d'una missió. Precisament el Nou testament anomena Joan Baptista *profeta de l'Altíssim* i el mateix Jesús el considera fins i tot *més que un profeta*. Quina era aquesta missió tan gran, a la qual era destinat Joan Baptista? La de preparar els camins del Messies i anunciar al poble la salvació de Déu a través del perdó i de la pau. Amb tot, per més que en un primer moment la crida sigui clara, la realització després de la missió exigeix del profeta una actitud d'espera obedient i una gran confiança en les maneres de fer de Déu, sempre desconcertants. Al Jordà, què hi deuria sentir Joan en veure Jesús venint cap ell per rebre el baptisme, com un més entre els pecadors? O bé més tard, a la presó, en fer-li arribar la pregunta de si era Ell el qui havia de venir o n'havien d'esperar un altre? No ho podem saber del cert però sí podem intuir-ne alguna cosa quan ens fixem en aquestes paraules que l'evangelista Joan posa en boca del Baptista: *Jo no sóc pas el Messies, sinó que he estat enviat davant d'Ell. El qui té la núvia és el nuvi, però l'amic del nuvi, que és present i l'escolta, té una gran joia en sentir la seva veu.* Serà aquesta misteriosa alegria el secret de la missió de Joan Baptista? Perquè no és tracta d'una alegria qualsevol, sinó la que és pròpia de l'amic del nuvi, aquell qui s'alegra de l'amor entre el nuvi i la núvia. També el deixeble, cridat a ser evangelitzador, ha de conèixer aquesta alegria. Com Joan Baptista, no ha de buscar protagonismes sinó obrir camins al Senyor i convidar al seu seguiment. L'evangelitzador troba la seva recompensa en la discreció, és a dir, en saber retirar-se un cop el nou deixeble troba Jesús. *Ell ha de créixer, i jo he de minvar*, conclou Joan Baptista en parlar precisament de la seva missió. Potser a la nostra Església li manquen profetes i evangelitzadors perquè no hi ha gaires deixebles disposats a minvar. Dic això perquè sovint, en la nostra tasca evangelitzadora, ens hi sentim massa els protagonistes, com si suscitar la fe depengués de nosaltres, i no hi tenim prou cura del més decisiu: d'irradiar al nostre voltant l'alegria de ser cristians. Ho penso sobretot pel que fa a les noves generacions... Deixeu-me, doncs, acabar aquesta homilia amb unes paraules adreçades als nostres escolans, a punt de començar les seves merescudes vacances d'estiu.

Us voldria dir principalment dues coses sobre la festa que estem celebrant. La primera, que és una gran sort poder ser amics de Jesús, com ho fou Joan Baptista. No us oblideu d'aquest amic tan especial quan sigueu fora de Montserrat. Ell mai no us deixarà; no el deixeu tampoc vosaltres. I la segona, sobretot pels que acabeu avui el vostre pas per l'Escolania. Molt sovint em pregunto: els monjos, arribem a transmetre als escolans el sentit de la nostra vocació? La tradició monàstica sempre ha vist en Joan Baptista el prototipus del monjo i la festa d'avui ens el presenta com aquell que accepta minvar perquè el Crist neixi en els altres. Tant de bo hàgim estat capaços de conduir-vos a Jesús i després retirar-nos. O el que és el mateix, d'acceptar minvar perquè vosaltres creixeu.